

SÈRIE

BERGMAN 1

labutxaca

SECRETS IMPERFECTES

HJORTH & ROSENFELDT

Michael Hjorth
i Hans Rosenfeldt

Secrets imperfectes

(Sèrie Bergman 1)

Traducció de Jordi Boixadós

Columna
Barcelona

Títol original: *Det fördolda*
© Michael Hjorth i Hans Rosenfeldt, 2010
Publicat d'acord amb Salomonsson Agency

La primera edició en català d'aquesta obra es va publicar
a Columna l'any 2016

Primera edició en aquest segell: gener del 2018
© de la traducció: Jordi Boixadós, 2016
© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Moelmo, s.c.p.
Impressió: Liberdúplex
DIPÒSIT LEGAL: B. 25.278-2017
ISBN: 978-84-17031-06-0

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra

(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

Aquell home no era un assassí.
S'ho anava repetint a si mateix mentre arrossegava el noi sense vida pendent avall: «No sóc un assassí».

Els assassins eren criminals. Els assassins eren malvats. La foscor havia envaït les seves ànimes i, per moltes raons, havien rebut i havien abraçat les tenebres, havien girat l'esquena a la llum. Ell no era malvat.

Al contrari.

Que potser no havia donat mostres ben clares de ser bona persona, en els darrers temps? Que potser no havia deixat de banda del tot els seus propis sentiments, els seus propis desitjos, no s'havia reprimit a si mateix, pel bé dels altres? Que potser no havia parat l'altra galta? Sí que ho havia fet. Que potser la seva presència allà, en aquells aiguamolls al bell mig de l'erm, amb el noi sense vida, no demostrava encara més clarament que volia fer el que era correcte? Que havia de fer el que era correcte i que no es limitaria només a voler-ho? L'home es va aturar i va respirar fondo. Tot i que el noi no era de gaire edat, pesava força. El va estirar pels camals dels pantalons, que abans

eren blancs però ara, en aquella foscor, semblaven quasi negres, de tant que havia sagnat.

Sí, matar estava mal fet. El cinquè manament ja ho deia: «No mataràs». Però hi havia excepcions. De fet, a molts passatges de la Bíblia es justificava matar. Hi havia qui s'ho mereixia. El que era dolent podia ser bo. No es donava res per descomptat.

I què passava si la raó per matar no era l'egoisme? Si la pèrdua d'una vida humana en salvava d'altres, els donava una oportunitat, els regalava una vida. En aquell cas, és a dir si la intenció era bona, l'acte, certament, no es podia considerar malvat.

L'home es va aturar vora les aigües fosques del petit estany. Normalment tenia uns quants metres de fondària, però les pluges recents havien deixat xop el terreny, i ara era més aviat un petit llac enmig de la vegetació.

L'home es va inclinar cap endavant i va estirar la samarreta del noi per la part de les espatlles. Amb força dificultat, va aconseguir aixecar el cos sense vida fins que el va posar quasi dret. El va mirar un instant directament als ulls. Quin devia haver estat el seu últim pensament? S'havia adonat que es moriria? S'havia preguntat per què? Havia pensat en totes les coses que no havia aconseguit fer en la seva curta vida, o en allò que sí que havia fet?

No tenia cap importància.

Per què es torturava a si mateix d'aquella manera, més del que calia?

No tenia elecció.

No els podia abandonar.

Altra vegada, no.

I, amb tot, dubtava. No, però ells no ho entendrien. No el perdonarien. No pararien l'altra galta com ell havia fet.

Va donar una empenta al noi i el cos va caure a l'aigua

amb un esquitx ben audible. L'home va fer un bot. No estava preparat per a aquell soroll enmig del silenci i la foscor.

El cos del noi es va enfonsar a l'aigua i va desaparèixer.

L'home que no era un assassí va tornar al cotxe, que tenia aparcats a la petita pista forestal, i se'n va anar cap a casa.

—**P**olicia de Västerås. Klara Lidman a l'aparell.
—Vull denunciar la desaparició del meu fill.

La dona parlava quasi com si hagués de demanar perdó, com si no estigués segura d'haver marcat el número correcte, o com si pensés que, en realitat, no se la creurien. Klara Lidman va agafar el bloc de notes, tot i que la conversa quedaria enregistrada.

—Em pot dir com es diu, vostè, si us plau?

—Eriksson, Lena Eriksson. El meu fill es diu Roger. Roger Eriksson.

—Quina edat té, ell?

—Setze anys. No l'he vist des d'ahir a la tarda.

La Klara va apuntar l'edat i es va adonar que hauria de passar-ne nota per a una actuació immediata. Si és que el noi havia desaparegut de debò, esclar.

—A quina hora d'ahir a la tarda?

—Va guillar a les cinc.

Ja feia vint-i-dues hores. Vint-i-dues hores eren importants, quan es tractava de desaparicions.

—Sap on va anar?

—Sí, a veure la Lisa.

—Qui és la Lisa?

—La noia amb qui surt. Li he trucat avui, però diu que en Roger se'n va anar a les deu de la nit.

La Klara va traçar una ratlla al damunt de «vint-i-dues» i va escriure «disset».

—On va anar, llavors?

—No ho sap, la Lisa. Es pensava que havia tornat a casa, però aquí no ha vingut. No ha vingut en tota la nit i ara ja fa quasi un dia sencer que és fora.

«I fins ara no truques», va pensar la Klara. Li semblava estrany que la dona que hi havia a l'altra banda de la línia no semblés especialment agitada. Més aviat sonava vençuda, resignada.

—Quin cognom té la Lisa?

—Hansson.

La Klara va apuntar el nom.

—En Roger té un telèfon mòbil? Ha mirat de trucar-li?

—Sí, però no contesta.

—I no té cap idea d'on pot haver anat? Pot ser que hagi anat amb uns amics o alguna cosa d'aquestes?

—No, m'hauria trucat.

Lena Eriksson va fer una breu pausa i la Klara va suposar que se li estava esquerdant la veu, però quan va sentir la fonda alenada a l'altra banda es va adonar que la dona havia fet una pipada al cigarret. Després va sentir com exhalava el fum.

—Se n'ha anat i prou.

Cada nit tenia el mateix somni.

No el deixava en pau.

Sempre el mateix somni i la mateixa por que l'acompanyava. El posava nerviós. El feia tornar boig. Sebastian Bergman era massa bo en aquestes coses perquè li passés una cosa així. Coneixia millor que ningú el significat dels somnis; havia de ser més capaç que ningú d'alçar-se per sobre d'aquelles restes febrils del passat. En canvi, per molt preparat que estigués, per molt conscient que fos del significat real del somni, no podia evitar caure-hi. Era com si s'hagués quedat clavat entre el que sabia que el somni volia dir i el que ell mateix era, i es veia incapaç de bellugar-se entre aquells dos extrems.

Faltaven dos minuts per a tres quarts de cinc de la matinada.

A fora començava a clarejar. En Sebastian tenia la boca seca. Havia cridat? Probablement no, perquè la dona que tenia al costat no s'havia despertat. Respirava tranquil·la, i ell li veia un pit nu mig tapat pels cabells llargs. En Sebastian va estirar els dits entumits sense ni tan sols pensar-hi. Ja estava acostumat a despertar-se amb el

puny dret completament tancat després d'un malson. En canvi, va intentar recordar el nom de la persona que dormia al seu costat.

«Katarina? Karin?».

L'hi devia haver dit en algun moment del vespre.

«Kristina? Karolin?».

No era que fos gaire important, no tenia cap intenció de tornar-la a veure, però remenar en la memòria l'ajudava a foragitar els darrers vestigis del malson que semblaven haver-se-li quedat enganxats als cinc sentits.

El somni que el perseguia des de feia més de cinc anys. El mateix somni, les mateixes imatges cada nit. Tot el subconscient alerta, treballant en l'única cosa que ell no podia resoldre de dia.

Negociar amb la culpa.

En Sebastian es va aixecar del llit lentament i, reprimint un badall, va recollir la roba de la cadira on l'havia deixat caure unes quantes hores abans. Mentre es vestia, va donar un cop d'ull sense gaire interès a l'habitació: un llit; dos armaris fets a mida, un d'ells amb una porta amb mirall; una tauleta de nit senzilla, blanca, d'Ikea, amb un despertador i una revista a sobre; una taula petita amb una foto del nen que ella tenia una setmana de cada dues, i uns quants objectes més a prop de la cadira d'on ell acabava de recollir la roba. Paper pintat sense cap gràcia a les parets, d'aquell que algun agent immobiliari havia descrit, sens dubte, com «de color cafè amb llet» però que, en realitat, era beix brut. El dormitori era com el sexe que ell hi havia practicat: mancat d'imaginació i una mica avorrit, però feia el fet. Com sempre. Per desgràcia, la satisfacció no durava gaire.

En Sebastian va tancar els ulls. Aquell era sempre el moment més dolorós. La transició a la realitat. La mitja volta emocional. Ho sabia molt bé. Es va concentrar en

la dona estirada del llit, especialment en el mugró que li quedava a la vista. «Com es deia, caram?».

Sabia que ell s'havia presentat en el moment de pagar-li la copa; sempre ho feia. No ho feia mai quan preguntava si el seient del costat estava lliure, si la podia invitar a una copa, què volia prendre ella. Sempre, en canvi, en el moment de posar-li la beguda al davant.

«Per cert, em dic Sebastian».

I ella, què havia contestat? Alguna cosa que començava amb K, d'això n'estava bastant segur. Es va ajustar el cinturó. La sivella va fer un so lleu, de frec metàl·lic.

—Te'n vas? —va dir ella, amb la veu enrogallada, mentre buscava el rellotge amb la mirada.

—Sí.

—Em pensava que esmorzaríem plegats. Quina hora és?

—Falta poc per a les cinc.

La dona es va incorporar, repenjan-se en un colze. Quants anys devia tenir? Quaranta, potser? Es va enretirar un ble de cabells de la cara. A mesura que sortia del son s'anava adonant que el matí no aniria com s'havia imaginat. No esmorzarien plegats amb el diari al davant, xerrant tranquil·lament; no hi hauria la passejada matinal del diumenge. Ell no voldria conèixer-la millor i, digués el que digués, no li trucaria.

Ho sabia molt bé, tot allò, de manera que es va limitar a dir:

—Doncs adéu.

En Sebastian no va intentar pronunciar el seu nom. Ara ja ni tan sols estava segur que comencés amb K.

El carrer estava silenciós a la llum de la matinada. El barri dormia i els sons semblaven esmoreïts, com si ningú volgués despertar-lo. Fins i tot el trànsit a Nynäsvägen, no gaire lluny, sonava respectuosament atenuat. En Se-

bastian es va aturar al costat del rètol de la cruïlla: Var-pavägen. Era en algun lloc de Gubbängen. Força lluny de casa. El metro funcionava, a aquella hora? La nit anterior havien agafat un taxi. S'havien aturat a comprar pa en un 7-Eleven, per fer unes torrades; ella havia recordat que no li quedava pa a casa. Perquè ell es quedaria a esmorzar, oi? Havien comprat pa i un suc, ell i la... Collons, que emprenyador que era. Com coi es deia? En Sebastian es va posar en marxa carrer avall. No hi havia ningú.

Li havia fet mal, a aquella dona, es digués com es digués.

D'aquí a catorze hores, aniria a Västerås, a continuar la feina. Tot i que allò era diferent: a la dona de Västerås ja no podria tornar a fer-li mal.

Es va posar a ploure.

Quin matí de merda, a Gubbängen.